

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-52)

Aug (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்16
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....19
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....25
6. திருமாலை32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 29)

68. ஜ்யேஷ்ட:

அனைவராலும் போற்றத்தக்கவன் அல்லது அனைவருக்கும் முதியவன். "போற்றத் தக்கவன்" என்னும் பொருள் கொண்டதான ப்ரசஸ்ய என்ற பதத்துடன் "மிகவும் சிறந்தது" என்னும் பொருள் கொண்ட இஷ்டந் என்பது இணையும்போது, ப்ரசஸ்ய என்பதற்குப் பதில் ஜ்ய என்பது வருகிறது. அவனது ஐச்வரியங்கள் எல்லையற்றதாகவே உள்ளன. அவன் தன்னாலும் நித்யஸூரிகளாலும் எப்போதும், எந்த நிலையிலும் அனுபவிக்கப்பட்டவனாகவே உள்ளபோதிலும், அத்தகைய அனுபவத்திற்கு எல்லை என்பதே இல்லை. இதனால் அவன் அதிகமாகப் போற்றத்தக்கவன் ஆகிறான்.

- பகவான் வாஸுதேவோ ஜ்யாயஸீ விபூதி: - வாஸுதேவனே பகவான் ஆவான்; அவனது செல்வங்கள் மிகவும் பெரியவை.
- யஜூர் அஷ்டகம் (2-8) - ப்ரஹ்ம ஏவ பூதாநாம் ஜ்யேஷ்டம் - அனைத்து உயிர்களில் ப்ரஹ்மமே உயர்ந்தது.
- அஷ்டாத்யாயீ (5-3-62) - வருத்தஸ்ய ச - அனைவருக்கும் முன்பே உள்ளதால், முந்தியவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். அப்போதும் "மிகவும் அதிகம்" என்னும் பொருள் கொண்ட இஷ்டந் என்பது சேர்கிறது. இதனால் வருத்த என்பது மறைந்து, ஜ்ய என்பது உண்டாகிறது எனலாம்.
- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (38-24) - ஏஷ ப்ரக்ருதி: அவ்யக்த: கர்த்தா சைவ ஸநாதந: பரச்வ ஸர்வபூதேப்ய: தஸ்மாத் வருத்தமோச்யுத: - அவன் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளவன், அவனே கர்த்தா; அவன் என்றும் உள்ளான்; அனைத்து பூதங்களும் ஏற்படுவதற்கு முன்பே உள்ளான்; அனைவருக்கும் மூத்தவன்.

69. ச்ரேஷ்ட:

அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும், திவ்யமான திருமேனியையும் எப்போதும் அனுபவித்தப்படி உள்ளதால், நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் புகழ்ந்தபடி உள்ளனர். "புகழ்த்தக்கவன்" என்னும் பொருள் கொண்ட ப்ரசஸ்ய என்பதுடன், "மிகவும் சிறந்த" என்னும் பொருள் கொண்ட இஷ்டந் என்பது இணையும்தோது, ப்ரசஸ்ய என்பதற்குப் பதிலாக ச்ர என்ற பதம் பயன்படுகிறது.

- ஸுபால உபநிஷத் - தத் விப்ராஸ விபந்யவ: ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பரம் - அந்தப் பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அவனைப் போற்றியபடியே உள்ளனர். விபந்யவ என்றால் அவனைத் துதித்து அவனுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்பவர்கள் என்பதாகும்.
- தஸ்மை தேவா உபாஸதே - அவனுக்கு அடிமைகளாக நின்று அவனை ஆராதிக்கின்றனர்.

70. ப்ரஜாபதி:

நித்யஸூரிகளின் தலைவன். இப்படியாகப் பகவானை எப்போதும் புகழ்ந்தபடி உள்ளது யார்? அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு இந்தத் திருநாமம் விடை அளிக்கிறது. பத்தர் மற்றும் முக்தரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாக உள்ளதால் நித்யஸூரிகளே ப்ரஜா: எனப்படுகின்றனர். கீழே உள்ள பல ச்ருதி வரிகளால் இதனை அறியலாம்:

- யஜூர் அஷ்டகம் (3-11) - ரச்மி ரச்மீநாம் மத்யே தபந்தம் ருதஸ்ய பதே கவயோ நிபந்தி - ஒளியுடன் கூடியவர்களின் நடுவில் அவர்களைக் காட்டிலும் ஒளி உடையவனாகவும், ஜ்யோதி ஸ்வரூபனாகவும், ஸத்ய ஸ்வரூபனாகவும் உள்ள பரமாத்மாவின் திருவடிகளில் அனைத்தும் அறிந்த நித்யஸூரிகள் எப்போதும் வணங்குகின்றனர்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (3) - யமந்த: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி ததக்ஷரே பரமே ப்ரஜா: - எந்த ஒன்றை அனைத்தும் அறிந்த நித்யஸூரிகள் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் உள்ளதாகவும் அழியாததாகவும் அறிகின்றார்களே அதுவே பரம்பொருள்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (2) - யஸ்மிந் தேவா அதி விச்வே நிஷேது: - எந்த ஒருவனிடம் அனைத்து தேவர்களும் சென்று வாழ்கிறார்களோ அவனே பரம்பொருள்.

- அஷ்டாத்யாயீ (1-4-97) - அதிரீச்வரே - அதி என்பது ஒரு பெயர்ச் சொல்லுடன் இணையும்போது, ஸ்வாமி என்பதை உணர்த்துகின்ற பெயர் பெறுகிறது.
- அஷ்டாத்யாயீ (2-3-9) - யஸ் மாதிகம் யஸ்ய ச ஈச்வராசநம் தத்ர ஸப்தமீ - "யாருக்கு ஈச்வரத்தன்மை அதிகம் உள்ளதோ" என்னும் பொருளில் "அதி" என்பது இணையும்போது, அந்தப் பெயர்ச்சொல் ஏழாம் வேற்றுமையில் இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு - அதிப்ரஹ்மதத்தே பாஞ்சாலா: - பாஞ்சால நாட்டிற்கு ஈச்வரன் ப்ரஹ்மதத்தன் - என்பது உதாரணம் ஆகும்.
- தைத்திரீய யஜூர் (4-1-8) - யோ தேவேஷு அதிதேவ ஏக ஆஸீத் - எந்த ஒருவன் அனைத்து தேவர்களுக்கும் அதிபதியாக உள்ளானோ.
- புருஷஸூக்தம் (14) - யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா: - நித்யமாக உள்ள எந்த பரமபதத்தில் ஸாத்யர்கள் என்ற பெயர் கொண்ட நித்யஸூரிகள் உள்ளார்களோ.
- அச்சித்ர - ஸதா பச்யந்தி ஸூரிய: - நித்யமாக உள்ள அவர்கள் எந்தப் பரமபதத்தைப் பார்த்தபடி உள்ளனரோ.
- புருஷஸூக்தம் (14) - யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: - எந்தப் பரமபதத்தில் அனைத்தும் அறிந்தவர்களும், அனைவருக்கும் முன்பே உள்ளவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் உள்ளனரோ.
- கட உபநிஷத் (2-5-3) - மத்யே வாமநம் ஆஸிநம் விச்வே தேவா உபாஸதே - தங்களது இதயத்தில் உள்ளவனும் (வாமனன்), பூஜிக்கத்தக்கவனும் ஆகிய பரம்பொருளை ஸத்வகுணம் உள்ள தேவர்கள் உபாஸிக்கின்றனர்.

அனைத்தும் அறிந்தவர்களும், எல்லையற்ற காலம் பரமபதத்தில் வாசம் செய்பவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகளே இங்கு ப்ரஜா: எனப்படுகின்றனர். அவர்களின் ஸ்வாமியாக உள்ளதால், அவர்களால் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யப்படுகிறான். இதுவே ப்ரஜாபதி என்பதாகும்.

71. ஹிரண்யகர்ப்ப:

நன்மையை அளிப்பதான பரமபதத்தில் உள்ளவன். பல பெருமைகளுக்கு ஏற்றதான ஒரு உயர்ந்த லோகத்தில் அவன் உள்ளான். பரமபதம் என்னும் அந்த லோகம் சுத்த ஸத்வமயமானது, தோஷங்கள் அற்றது, நித்யமானது ஆகும். தங்கம் என்பது எவ்விதம் அனைத்திலும் மேம்பட்டது என்னும்படி உள்ளதோ அது போன்று, அந்தப் பரமபதமும் அனைத்திலும் மேம்பட்டதாகும். இதனால் ஹிரண்யம் என்றாகிறது. அல்லது ஹிதம் + ரமணீயம் என்று கொள்ளலாம். அதாவது நன்மையை அளிப்பதாகவும், காண்பதற்கு அழகாகவும் உள்ளது

எனலாம். அவன் எப்போதும் அங்கு உள்ளதால், அது கர்ப்பத்துடன் உள்ளது என்பதை உணர்த்த கர்ப்ப எனப்பட்டது. கீழே உள்ள ச்ருதி வரிகள் காண்க:

- முண்டக உபநிஷத் (2-2-10) - ஹிரண்மயே பரே லோகே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் தத் சுப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: தத்யத் ஆத்மவிதோ விது: ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி - பொன் போன்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடிய அந்தப் பரமபதத்தில் ப்ரஹ்மம் உள்ளது; அது சுத்த ஸத்வமாக உள்ளது, தோஷங்கள் அற்றது; மற்றவற்றுக்கு ஒளியை அளிப்பதாகிய பொருள்களுக்கும் ஒளியை அளிப்பது; அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு எதிரே சூரியன் போன்றவை ப்ரகாசிப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட பரம்பொருளை ஞானிகள் அறிகின்றனர்.
- யஜுர் ஆரண்யகம் (1-27) - தேவாநாம் பூ: அயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய: கோச: புரம் ஹிரண்மயீம் ப்ரஹ்மா விவேச அபராஜிதா - தேவர்களின் இருப்பிடம் அயோத்யை ஆகும். அங்கு உள்ள தங்கமயமான பொக்கிஷமாக பரம்பொருள் உள்ளது. யாராலும் வெல்ல இயலாத காரணத்தினால் அபராஜிதா என்று பெயர் பெற்ற அந்தப் பொன்னுலகில் நான்முகன் புகுந்தான்.

72. பூகர்ப்ப:

பூமாதேவியைக் கர்ப்பத்தில் வைப்பது போன்று வைத்துக் காப்பாற்றுபவன். பூ என்றால் பூதேவி. இவளுக்குச் சாஸ்த்ரங்களில் ஹ்ரீ, சக்ஷமா போன்றவையும் பெயர்களாகக் கூறப்பட்டன. தனது அனுபவத்தை அவளுக்கு எப்போதும் அளித்தபடி, கர்ப்பத்தில் காப்பது போன்று காப்பாற்றுகிறான். இதனை வேதங்கள் தெளிவாகக் கூறுகின்றன:

- யஜுர் அஷ்டகம் (3-1-2) - மஹீம் தேவீம் விஷ்ணுபத்நீம் அஜுர்யாம் - எப்போதும் இளமையுடன் உள்ளவளும், மஹாவிஷ்ணுவின் பத்தினியும் ஆகிய பூமாதேவியை நாம் வணங்குவோம்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - உத்ருதா அஸி வராஹேண - பூமிப்பிராட்டியே! நீ வராஹ அவதாரம் செய்த பகவானால் மேலே எடுத்து வரப்பட்டாய்.

இதன் விரிவை ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்ம்ருதியில் காணலாம்.

73. மாதவ:

மஹாலக்ஷ்மியின் கணவன். மாயா: = லக்ஷ்மியின்; தவ: = கணவன். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- புருஷஸூக்தம் - அஸ்ய ஈசாநா ஜகதீ விஷ்ணுபத்நீ - இந்த உலகின் ஈசுவரியாகவும், மஹாவிஷ்ணுவின் பத்தினியாகவும் உள்ளவள்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-18-17) - ஹரீச்சதே லக்ஷ்மீம் ச பத்நயை - மஹாவிஷ்ணுவே! உனக்குப் பூமாதேவியும் மஹாலக்ஷ்மியும் பத்தினிகள்.

மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம் தோஷம் அற்றதாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாகவும் உள்ளது. அவளது ஐசுவர்யங்கள் உயர்ந்ததாகவும், எல்லையற்றதாகவும் உள்ளது. இவளே அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாள். இவளுக்குப் பரமாத்மாவுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் எல்லையற்ற காலமாகவே உள்ளது. அது அழியாத ஸம்பந்தமாகும். இவை அனைத்தும் வேதங்கள், ஸ்ரீஸூக்தம், ச்ரத்தாஸூக்தம், மேதாஸூக்தம், உத்தர நாராயணம், கௌஷீதகீ ப்ராம்மணம் போன்ற பலவற்றிலும் ஓதப்பட்டுள்ளன. விஷ்ணுபுராணத்தில், அமிர்தம் பெறும் பொருட்டுத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த நிகழ்வைக் கூறும் பகுதியில், இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியைத் துதிக்கும் வரியானது பின்வருமாறு தொடங்குகிறது (1-8-17) - நித்யைவ ஏஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீ: அநபாயிநீ யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவ இயம் த்விஜோத்தம - அந்தணரே! உலகின் தாயான இந்த மஹாலக்ஷ்மி நித்யமாக இருப்பவள்; ஒரு நொடி கூட மஹாவிஷ்ணுவைப் பிரியாமல் உள்ளவள்; மஹாவிஷ்ணு எவ்விதம் எங்கும் வ்யாபித்து உள்ளானோ அது போன்று இவளும் எங்கும் வ்யாபித்து உள்ளாள் - என்று உள்ளது.

ப்ரஹ்மபுராணம் கிழே உள்ள வரிகளைக் கூறுகிறது:

தச்சக்தி: துர்ஜயா பீமா விஷ்ணுசக்தி: இதி ஸ்ம்ருதா
ஸர்வபூத ஹ்ருதப்ஜஸ்தா நாநாரூப தரா பரா
ப்ராணாக்யா மந்த்ரமாயா ச விச்வஸ்ய ஜநநீ த்ருவா
தேவீ பிந்நாஞ்ஜன ச்யாமா நிர்குணா வ்யோம ஏவ ஹி

இதன் பொருள் - மஹாலக்ஷ்மியின் சக்தியை யாராலும் வெல்ல இயலாது. அது அனைவரையும் நடுங்கச் செய்யும் தன்மை கொண்டது. மஹாவிஷ்ணுவின் சக்தி என்றே மஹாலக்ஷ்மியைச் சாஸ்த்ரங்கள் கொண்டாடுகின்றன. அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களில் அவளும் எம்பெருமான் போன்று வீற்றுள்ளாள். உலகில் உள்ள பல பொருள்களின் ரூபங்களைத் தரித்துள்ளாள். இதனால் அவை அனைத்தையும் விட மேம்பட்டவளாக உள்ளாள். இந்த உலகை வாழ வைப்பதால் ப்ராணன் என்று பெயர் பெற்றாள். அனைத்து மந்திரங்களையும் பெற்று எடுத்த தாய் அவளே ஆவாள். அனைத்து உலகிற்கும் அவளே தாயாக உள்ளாள். அவள் குழைக்கப்பட்ட மை போன்ற நிறம் கொண்டவள்; அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்துள்ள போதிலும், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத காரணத்தால் ஆகாயம் போன்று நிர்மலமாக உள்ளாள்.

ததைவ ஏகா பரா சக்தி: ஸ்ரீ : தச்ய கருணாச்ரயா
ஜ்ஞாநாதி ஷாட்குண்யமயீ யா ப்ரோக்தா ப்ரக்ருதி: பரா
ஏகைவ சக்தி: ஸ்ரீ: தஸ்ய த்விதீயா பரிவர்த்ததே
பராவரேண ரூபேண ஸர்வாகாரா ஸநாதநீ
அநந்த நாமதேயா ச சக்தி சக்ரஸ்ய நாஸிகா
ஜகத் சராசரம் இதம் ஸர்வம் வ்யாப்ய வ்யபஸ்திதா

இதன் பொருள் - அவளே உயர்ந்த சக்தியாக உள்ளாள். எம்பெருமானின் கருணைக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஒப்பற்ற சக்தி ரூபமாக உள்ளாள். ஞானம், சக்தி முதலான ஆறு குணங்களுடன் கூடியவளாக உள்ளாள். அவளே அனைத்திற்கும் முழு முதல் காரணமாக உள்ளதால், பராப்ரக்ருதி எனப்படுகிறாள்; சற்றும் மாறுபாடு அடையாத ஒரு சக்தி ஸ்வரூபமாகவே உள்ளாள்; இவளது மற்றோர் அம்சமான இரண்டாவது சக்தியானது ஜகத்ரூபமாகப் பரிணாமம் பெறும்போது

மாற்றம் அடைகிறது. பரம், அபரம் (உயர்ந்தவை, தாழ்ந்தவை) என்று பலவிதமாக உள்ளாள். எல்லையற்ற திருநாமங்களைக் கொண்டவளாக உள்ளாள். அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் என்றும், சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்றும் அனைத்திலும் வ்யாபித்து உள்ளபோதும், எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி உள்ளாள்.

லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமம் கீழே உள்ளபடி உரைக்கிறது:

மஹாவிபூதே: ஸம்பூர்ண ஷாட்குண்ய வபுஷ: ப்ரபோ:
 பகவத் வாஸுதேவஸ்ய நித்யேவ ஏஷா அநபாயிநீ
 ஏகைவ வர்த்ததே பிந்நா ஜ்யோத்ஸநேவ ஹிமதீதிதே:
 ஸர்வ சக்த்யாத்மிகா சைவ விச்வம் வ்யாப்ய வ்யவஸ்திதா
 ஸர்வைச்வர்ய குணோபேதா நித்யம் தத்தர்ம தர்மிணீ
 ப்ராணசக்தி: பரா ஹி ஏஷா ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் புவி
 சக்தீநாம் சைவ ஸர்வாஸாம் யோநிபூதா பரா கலா
 யஸ்மாத் லக்ஷம்யம்ச ஸம்பூதா: சக்த்யோ விச்வகா: ஸதா
 காரணத்வேந திஷ்டந்தி ஜகதி அஸ்மிந் ததாஜ்ஞாயா
 தஸ்மாத் ப்ரீதா ஜகந்மாநா ஸ்ரீ: யஸ்ய அச்யுதவல்லபா
 ஸுப்ரீதா: சக்த்ய: தஸ்ய ஸித்திம் இஷ்டாம் நிசந்தி ச

இதன் பொருள் - நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்னும் இரண்டு பெரிய செல்வம் உடையவனும், பூர்ணமாக உள்ள ஆறு குணங்களை எப்போதும் ஸ்வாபாவமாக உள்ளவனும் ஆகிய வாஸுதேவனை எப்போதும் பிரியாமல் நித்யமாக உள்ளவன் மஹாலக்ஷ்மி ஆவாள். அவனுடன் உள்ளபோது சந்த்ரனும் நிலவும் போன்று வேறாகவும் உள்ளாள். அனைத்து உலகங்களையும் வ்யாபித்து, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸ்வரூபினியாகவும் உள்ளாள். எம்பெருமானைப் போன்றே இவளும் ஐச்வர்யம் போன்ற குணங்களுடன் கூடியவள் ஆவாள். அவனது தர்மத்தையே தனது தர்மமாகவும் கொண்டவள் ஆவாள். இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களின் ப்ராணசக்தியாகவும் உள்ளாள். அனைத்துவிதமான சக்திகளில் உயர்ந்த சக்தியாக இவளே உள்ளாள். இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து சக்திகளும் இவளது அம்சமாகவே உள்ளன. இந்த உலகில் நடக்கும் செயல்கள் அனைத்திற்கும் அந்தச் சக்திகளே, அவளது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு காரணமாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட காரணத்தால் எம்பெருமானின் ப்ராணனாக உள்ள மஹாலக்ஷ்மி யார் ஒருவனிடம் ப்ரீதியுடன் உள்ளாளோ, அந்த ஒருவனிடம் இவளது அம்சங்களாகவே உள்ள அனைத்து சக்திகளும் ப்ரியத்துடன் உள்ளன. அவன் விரும்பும் பயனை அவை அளித்துவிடுகின்றன.

வைஷ்ணவ ஸ்ம்ருதி மற்றும் பல தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மஹாலக்ஷ்மியின் மேன்மைகளைப் பரிபூர்ணமாகக் காண இயலும். இராமாயணம் முழுவதிலும் இவளது சரிதமே கூறப்படுகிறது என்பதற்குப் பாலகாண்டம் (4-7) - காவ்யம் இராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயா: சரிதம் மஹத் - இராமாயணம் என்னும் காவியம் முழுவதும் மேன்மை உடைய சீதையின் சரிதமே கூறப்படுகிறது - என்ற வரியே சான்றாகும். மேலும் - ச்ரத்தயா தேவோ தேவத்வம் அச்நுத் - தேவன் என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் பரமாத்மா, தனது அந்தத் தன்மையை ச்ரத்தை என்று போற்றப்படும் மஹாலக்ஷ்மியின் கடாசுஷம் மூலமே பெறுகிறான் - என்று கூறியது காண்க. இந்த வரியானது லக்ஷ்மீதத்வத்தின் ரஹஸ்யங்கள் அனைத்தையும் விளக்குகிறது.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 52)

அதிகரணம் - 13 - அநாவிஷ்கராதிசுரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - பால்யம் என்பது ப்ரஹ்மஞானிகளைப் பொறுத்தவரையில் தங்களது மேன்மைகளை வெளிக்காட்டாமல் உள்ளதே ஆகும் என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4 49 அநாவிஷ்குவ்வந் அந்வயாத்

பொருள் - வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதே, தொடர்பு உள்ளதால் (இப்படி உள்ள பால்யத் தன்மைக்கு வித்யைக்கும்).

விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-5-1) - தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் - வேத அத்யயனம் செய்த அந்தணன், வேதங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்த பின்னர், பால்யத்துடன் (ஏதும் அறியாதவன் போன்று) இருக்க வேண்டும் - என்றது. இங்கு வித்யையுடன் கூடிய ஒருவனுக்குப் பால்யம் ஏற்கப்படவேண்டும் எனப்பட்டது. இங்கு பால்யம் என்பது பாலகனின் தன்மைகள் (குழந்தையைப் போன்றவை) அல்லது பாலகனின் செயல்கள் என்று இருவிதமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். ஆனால், பாலகனின் தன்மை என்னும் இளமைப் பருவத்தை மீண்டும் பெற இயலாது. ஆகவே இங்கு பால்யம் என்பதற்குப் பாலகனின் செயல்கள் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

சந்தேகம் - பாலகனின் செயல்கள் என்பதற்கு எவ்விதம் பொருள் கொள்ளவேண்டும்? இளமையில் பாலகன் ஒருவன் தனது விருப்பப்படி சுற்றித் திரிவது போன்று ப்ரஹ்மஞானியும் செய்தல் கூறப்பட்டதா அல்லது தனக்கு ஏதும் தெரியாது என்னும்படி டம்பம் போன்ற தன்மைகள் வெளிக்காட்டாமல் உள்ள நிலை கூறப்படுகிறதா?

பூர்வபகஷம் - இங்கு இன்ன செயல் என்ற கூறப்படாத காரணத்தினால், பாலகனின் அனைத்துச் செயல்களுமே கொள்ளப்படவேண்டும். இதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானிக்கு சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படும் சில தன்மைகள் தள்ளப்படவேண்டும் என்றே ஆகிறது (உதாரணமாக ஆகார நியமம், கர்ம அநுஷ்டானங்கள் போன்றவை).

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான கருத்தாகும். ப்ரஹ்மஞானி ஒருவன் பாலகன் போன்று தன்னுடைய மேன்மைகளை வெளிப்படுத்தாமல் வாழவேண்டும் என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. ஏன்? அந்வயாத் - அவ்விதமாக உள்ள நிலைக்கு மட்டுமே தொடர்பு உள்ளதைக் காணலாம். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (3-5-1) - பால்யேந திஷ்டாலேத் - பாலகன் போன்று - என்னும் வரி மூலம் இப்படியாக டம்பம் போன்றவற்றை வெளிக்காட்டாமல் இருப்பதே உணர்த்தப்பட்டது. இது போன்று அல்லாமல் மற்ற பாலகத் தன்மைகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்மஞானி இருத்தான் என்றால், கீழே உள்ள ப்ரஹ்மஞானிக்கான விதிமுறைகள் முரண்பாடு ஆகிவிடும்.

- கட உபநிஷத் (2-23) - நாவிரதோ துச்சரிதாத் நாசாந்தோ நாஸமாஹித: நாசாந்தமாநஸோவாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநம் ஆப்நுயாத் - தீய பழக்கங்களில் இருந்து நீங்காமல் உள்ளவனாகவும், காமம் மற்றும் க்ரோதங்கள் விலகாமல் உள்ளவனாகவும், மனம் ஒருமைப்பாடு அடையாமல் உள்ளவனாகவும், மனம் அமைதியுடன் இல்லாமல் உள்ளவனாகவும் இருக்கும் ஒருவன் த்யானம் மூலம் பரம்பொருளை அடைய இயலாது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: - உணவு ஸாத்வீகமாக இருந்தால் மட்டுமே மனம் தூய்மை அடையும்.

அநாவிஷ்காராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரணம் -14 - ஐஹிகாதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - இந்தப் பிறவியில் பலன்கள் அளிக்கவல்ல வித்யைகள், தடை இல்லாமல் இருந்தால் மட்டுமே உண்டாகும்; தடை ஏற்பட்டால் உண்டாகாது என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-50 ஐஹிகம் அப்ரஸ்நுதப்ரதிபந்தே தத் தர்சநாத்

பொருள் - உலகப் பலன்களை அடைவது குறித்துச் செய்யப்படும் உபாஸனங்கள் வலிமையான தடைகள் இல்லாமல் இருந்தால் மட்டுமே கைக்கூடும்; இப்படியே காணப்படுகிறது.

விஷயம் - வித்யைகள் என்பது மோக்ஷ பலன் தவிர்த்த உலக விஷயமான பலன்கள் அளிப்பதாகவும், மோக்ஷம் அளிப்பதாகவும் இரண்டாக உள்ளன. இது குறித்து ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது.

சந்தேகம் - இப்படியாக உலக விஷயங்களைப் பலனாக அளிக்கவல்ல ப்ரஹ்மவித்யை, அதற்கு அங்கமாக உள்ள புண்ணிய கர்மங்கள் மூலமாக, அந்தப் புண்ணிய கர்மங்களை ஒருவன் செய்து முடித்தவுடன் பலன் அளிக்கின்றனவா? அல்லது அந்தப் பலன்கள் உடனே உண்டாகின்றன, காலதாமதமாக உண்டாகின்றன என்பது பற்றிக் கூறும் விதி முறைகள் ஏதும் இல்லையா?

பூர்வபக்ஷம் - கடந்த பிறவிகளில் செய்த புண்ணிய கர்மங்கள் காரணமாகவே ஒருவன் வித்வானாகப் பிறக்கிறான். இதனைப் பகவான் கீதையில் (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுன - நான்கு வகையான மனிதர்கள் என்னை ஆரதிக்கிறார்கள், இவர்களில் புண்ணியம் செய்தவர்கள் என்னை அடைகின்றனர் - என்றான். ஆகவே புண்ணிய கர்மங்களை இயற்றிய உடனேயே அவற்றின் பலன்கள் ஏற்படுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - உலக விஷயங்கள் என்னும் பலன் அளிக்கும் உபாஸனங்கள், அவற்றுக்கான பலன்கள் உண்டாகும்போது, வேறு ஒரு வலிமையான கர்மம் காரணமாகத் தடைகள் உண்டாகாமல் இருந்தால் மட்டுமே உடனடியாகப் பலன்களை அளிக்கின்றன. ஆனால் தடைகள் உண்டானால், தடைகள் நீங்கிய பின்னரே பலன்கள் உண்டாகும். இப்படியாக எப்போது பலன்கள் கிட்டும் என்பதற்கு விதிமுறை ஏதும் இல்லை என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? வலிமையான பூர்வகர்மங்கள் மூலம் தடைகள் உண்டாகலாம் என்பதை

வேதவரிகள் தெளிகாவகே கூறுகின்றன. சந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - யதேவ வித்யயா கரோதி ச்ரத்தயோபநிஷதா ததேவ வீர்யவத்தரம் - எந்தக் கர்மத்தை உத்கீதை வித்யையை அங்கமாகக் கொண்டு இயற்றுகிறானோ, அதுவே அந்தத் தடைகளை விலக்கி விரைவாகப் பலன் தருகிறது - என்றது காண்க. அதாவது, உத்கீத வித்யையுடன் கூடிய கர்மங்களில் உண்டாகும் தடையானது ஏதும் இல்லை எனப்பட்டது. ஆகவே புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தவுடன் பலன் உண்டாகும் என்பதில் விதிமுறை ஏதும் இல்லை.

ஐஹிகாதிசுரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் -15 - முக்திபலாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மோக்ஷ பலன் அளிக்கவல்ல உபாஸனங்களுக்கும் தடை ஏற்படாவிட்டால் பலன் உடனே கிட்டும்; தடை ஏற்படும் என்றால் தாமதமாகவே கிட்டும் என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3-4-51 ஏவம் முக்தி பலாநியம: தத்வஸ்தாவத்ருதே: ததஸ்தாவத்ருதே:

பொருள் - கடந்த அதிகரணம் போன்றே, முக்தியைப் பலனாக உடைய ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்பதற்கும், அதற்கான புண்ணிய கர்மம் முடிந்தவுடன் பலன் கிட்டும் என்பது இல்லை. அதற்கும் கால நிர்ணயம் உள்ளதால் ஆகும்.

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது போன்றே, மோக்ஷத்தைப் பலனாக உடைய ப்ரஹ்ம உபாஸன விஷயத்தில் கூட, முன்பு போன்றே, அந்த உபாஸனம் பலனளிக்க கால நிர்ணயம் எதுவும் கூறப்படவில்லை என்பது இந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது. அதாவது, ப்ரஹ்ம உபாஸனம் கைக்கூட ஸாதனங்களாக உள்ள மிகப் பெரிய புண்ணிய கர்மங்களை இயற்றினாலும், அந்தக் கர்மங்கள் முடிந்தவுடனேயே ப்ரஹ்ம உபாஸனம் கைக்கூட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது போன்றே, வலிமையான தடைகள் ஏதும் இல்லாமல் இருந்தால் மட்டுமே பலன் உடனடியாக ஏற்படும்.

சந்தேகம் - மற்ற பலன்களை அளிக்கக்கூடிய கர்மங்களைக் காட்டிலும், மோக்ஷ பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை அல்லவோ? ஆகவே இத்தகைய கர்மங்களுக்கு எந்தவிதமான தடையும் இருக்க முடியாது அல்லவோ?

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ப்ரஹ்மஞானிகளிடம் அபசாரம் செய்தல் போன்ற பாவங்கள், மற்ற பாவங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வலிமையானது ஆகும். ஆகவே இவை மிகவும் வலிமையான தடையாக ஆகிவிடும். இங்கு ததாவஸ்தாவத்ருதே: ததாவஸ்தாவத்ருதே: என்று இரண்டு முறை படித்திருப்பதன் மூலம், இந்த அத்யாயம் நிறைவு பெற்றதை உணரலாம்.

முக்திபலாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம்
நான்காம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 52)

மூன்று கரணங்களால் விலக்கவேண்டியவையும்
ஏற்கவேண்டியவையும்

மூலம் - இவ்வுத்தரக்ருத்யத்தில் மனோவாக்காயங்களென்று சொல்லுகிற கரணங்கள் மூன்றாலும் பரிஹரணீயங்களிலும் பரிக்கராஹ்யங்களிலும் ஸாரமிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம்:

விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம்
உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாதபி

என்றும், “ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும் சொல்லுகையாலே பரமபுருஷார்த்தருசி குலையாமைக்காக மறக்க வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் விஷயாஸ்வாதம் க்ருதத்ததை வாராமைக்காக நினைக்க வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆசார்யன் செய்த ப்ரதமகடாஷ்டம் முதலான உபகாரம். கார்ப்பண்யம் குலையாமைக்காகச் சொல்லாதொழிய வேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் ஆத்மோத்கர்ஷம் உபாயநிஷ்டையை மறவாமைக்காக ஸதைவம் வக்தா என்கிறபடியே, சொல்லவேண்டுமவற்றில் ப்ரதாநம் த்வயம். உகந்து பணி கொள்ள உரியனான எம்பெருமான் திருவுள்ளமழலாமைக்காகக் கரணத்ரயத்தாலும் “செய்யாதன செய்யோம்” என்னுமவற்றில் ப்ரதாநம் ப்ரஹ்மவிதபசாரம். புருஷார்த்த ஸாகரம் வற்றுதல் வரையிடுதல் செய்யாமைக்காகக் கரணத்ரயத்தாலும் கர்த்தவ்யங்களில் ப்ரதாநம் பகவத் கைங்கர்யத்தின் எல்லை நிலமாய் சாஸ்த்ராநுஜ்ஞாதமான ஆசார்யாதி பாகவத கைங்கர்யம்.

விளக்கம் - மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் என்று கூறப்படும் மூன்றாலும் ப்ரபந்நன் ஒருவன் செய்யக்கூடியது எது என்றும், செய்யக்கூடாதது எது என்றும் இப்போது சுருக்கமாகக் காண்போம். விஷஸ்ய விஷயாணாம் ச தூரமத்யந்தமந்தரம்

உப்புத்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயா: ஸ்மரணாதபி - சிற்றின்ப விஷயங்களுக்கும் விஷத்திற்கும் வேறுபாடு அதிகமாகும்; விஷம் என்பது குடித்தால் மட்டுமே அழிக்கும், ஆனால் விஷயங்கள் என்பது நினைத்தவுடன் அழிக்கவல்லவையாகும் - என்றது காண்க. மேலும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்னுடைய ஆத்மா ப்ரமித்து நிற்கும்படியாக ஐந்து இந்திரியங்களும் என்னைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்து வருத்துகின்றன, இப்படியான அற்பமான சுகங்களைப் பாவியான எனக்குக் காண்பித்து, நீ என்னை வருத்தலாமா - என்றதும் காண்க. ஆகவே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தின் மீது உள்ள ருசி குறைந்து விடாமல் இருப்பதற்கு, புலன்களால் நுகரப்படும் இன்பங்களை விலக்குவது என்பது முக்கியமாகும். செய்நன்றி மறத்தல் என்னும் பழி வராமல் இருப்பதற்குச் செய்யவேண்டியது, ஆசார்யன் நம்மை முதன்முதலில் கடாசுஷம் செய்ததை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கார்ப்பண்யம் என்பது குறையாமல் இருப்பதற்கு நம்மைப் பற்றிய தற்பெருமையான சொற்களைக் கூறாமல் இருத்தல் வேண்டும். உபாயத்தை எப்போதும் மறவாமல் இருப்பதற்கு சரணாகதி கத்யம் - ஸதைவம் வக்தா - த்வயத்தின் பொருளை - என்று கூறுவது போன்று, எப்போதும் த்வய மந்த்ரத்தை உச்சரித்தபடி இருக்கவேண்டும். நமமுடைய கைங்கர்யத்தை உகப்புடன் ஏற்கின்ற எம்பெருமான் நம்மீது அத்ருப்தி கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு திருப்பாவை (2) - செய்யாதன செய்யோம் - என்று கூறுவது போன்று, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களை மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகியவை மூலம் எந்தவிதமான அபசாரம் செய்யாமல் இருப்பதே ஆகும். நம்முடைய புருஷார்த்தம் என்னும் கடலானது வற்றாமலோ சுருங்காமலோ இருப்பதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது எம்பெருமானின் கைங்கர்யத்தினுடைய எல்லையாக உள்ளதும், சாஸ்த்ரங்களால் முழங்கப்படுவதும் ஆகிய ஆசார்ய, பாகவத கைங்கர்யங்களே ஆகும்.

உத்தரக்ருத்யத்தை ரஹஸ்யத்ரயத்தில் காணலாம்

மூலம் - ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இவ்வுத்தரக்ருத்யமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பலப்ரதி பாதகங்களான ப்ரதேசங்களிலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் கைக்கொள்ள வேண்டியதும், இதுவே பலனாக உள்ளதும் ஆகிய மேலே கூறப்பட்டவை அனைத்தையும், ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் காண இயலும்.

விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவும் அடிமை எல்லாம் மண்ணுலகத்தில் மகிழ்ந்து அடைகின்றனர், வண்துவரைக் கண்ணன் அடைக்கலம் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றிய, நம் பண்ணமரும் தமிழ் வேதம் அறிந்த பகவர்களே.

பொருள் - அழகான த்வாரகை நகரத்தின் பதியாகிய க்ருஷ்ணனிடம் ப்ரபத்தி செய்து, அவனால் காக்கப்பட வேண்டியவர்களாக ஆனவர்களும், இதனால் தேவர்கள் முதலானோர்களுக்குப் பட்ட கடனைத் தீர்த்தவர்களும், இசையுடன் கூடியதான தமிழ் வேதமாகிய திவ்யபிரபந்தத்தை அறிந்தவர்களும் ஆகிய பாகவதர்கள் பெறுவது என்ன? எம்பெருமானிடன் நித்யஸூரிகள் ப்ரார்த்தனை செய்து, அதன் மூலம் தடையில்லாமல் ப்ரேமையுடன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களை, பாகவதர்கள் இந்த உலகத்திலேயே மகிழ்வுடன் செய்கின்றனர்.

ப்ரணயிநமிவ ப்ராப்தம் பச்சாத் ப்ரியா ஸ்வஸமந்திதம்
மஹதி முஹூராம்ருஷ்டே த்ருஷ்ட்வா மநௌ மணிதர்ப்பணே
ப்ரபதநதநா: ஸந்த: சுத்தை: ப்ரபும் பரிபுஞ்ஜதே
ப்ரஸ்ருமர மஹாமோத ஸ்மேர ப்ரஸூநஸமை: க்ரமை:

பொருள் - நன்றாக துடைக்கப்பட்டு தெளிவான ப்ரதிபலிப்பைக் காண்பிக்கும் கண்ணாடியின் முன்பாக வந்து நிற்கும் மனைவியானவள், தன் அருகில் வந்து நிற்கும் தனது கணவனின் பிம்பத்தைத் தன்னுடைய பிம்பத்துடன் சேர்த்துக் கண்ணாடியில் பார்க்கிறாள். இதனால் மகிழ்வு கொண்டு, நறுமணம் கூடிய மலர்களை எங்கும் தூவி மகிழ்வுடன் இருக்கிறாள். அந்த மனைவி போன்று, ப்ரபந்நர்கள் உள்ளனர். எப்படி? ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆழ்பொருள்களைக் கொண்டு நன்றாக துடைக்கப்பட்ட கண்ணாடி போன்று மேன்மை பொருந்திய திருஅஷ்டாசஷரத்தைக் கைக்கொள்கின்றனர். அதில், தங்களுடைய எஜமானனாகிய எம்பெருமானைத் தங்களுக்கு அருகாமையில் காண்கின்றனர். அப்போது மலர்ந்த மலர்கள் போன்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்தபடி, மேலே கூறப்பட்ட மனைவி போன்று மகிழ்வுடன் உள்ளனர்.

உத்தரக்ருத்யாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 8)

முதல் ப்ரகரணம் - புருஷகார வைபவம்

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருத்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூது போனவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - முதலிலே வேதார்த்தம் இத்யாதியாலே வேததர்த்த ததுபப்ரம்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுபப்ரம்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணினாரேயாகிலும், தேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபே சுகிதார்த்தங்களையருளிச் செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்யமன்றிக்கே உத்தரபாக வேத்யமாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதந ஸ்தலங்களிலே தத் ததநுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அது தன்னிலும் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்க நின்று ப்ரதிபாதிக்கிறவிடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமற சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியருளிச் செய்து செல்லுகிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ரம்ஹண த்வயத்தில் ப்ரபலமாகச் சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகசிப்பியா நின்று கொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தையருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் சூர்ணை தொடங்கி வேதங்களையும் அவற்றின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கும் நூல்களையும் பொதுவாக விளக்கினார். அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பாகங்கள், அந்தப் பாகங்களை விவரித்துக் கூறும் நூல்களின் பாகங்கள்

ஆகியவற்றைப் பிரித்து அருளிச் செய்தார். மேலும் இந்த உலகிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் பிழைப்பதற்குத் தேவையான பொருள்களை அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் பற்றினார். இப்படிப்பட்ட பொருளானது, வேதங்களின் முதல் பாகமாக உள்ள கர்மகாண்டம் மூலம் அறியக்கூடியதல்ல; உத்தரபாகமாக உள்ள ஞானகாண்டம் மூலமே அறியக்கூடியதாகும். மேலும் பூர்வபாகத்தில் மோசுஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் அறியத்தக்கவையாக உள்ளவைகள்; பின்பாகமாகிற ஞானகாண்டத்தில் கூறப்படும் பொருள்களான ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மற்றும் இவற்றைப் பற்றிக் கூறும் இடங்களில், இவற்றைப் பெறுவதற்குச் செய்யவேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகியவை கூறப்பட்டன. இதனால் ஞானகாண்டத்தின் ஆழ்பொருளை நிர்ணயம் செய்வதற்கு முதலில் தொடங்கினார். இந்த ஞானகாண்டத்தில் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவை பற்றியும், அவனை உபாஸனை செய்யும் வழிமுறைகளையும் கூறும் இடங்களில் சாரப்பொருள்கள் மற்றும் சாரம் அல்லாத பொருள்கள் ஆகியவற்றையும் பிரித்து அறிவது குறித்து சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். இதில் சேதனர்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி இவை விளங்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றித் தொடர்கிறார். முதலில் வேதங்களின் பின்பாகம் எனப்படும் ஞானகாண்டத்தில் பொருளை விரிவாகக் கூறுகின்ற இதிகாசங்கள் இரண்டு உள்ளபோதிலும், அவற்றில் முதலில் ஸ்ரீஇராமாயணத்தின் வலிமை காரணமாக, அதில் கூறப்படும் மேன்மையான பொருள்களை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, வால்மீகியே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யபாவிசதாஸநே என்று ஸகலலோக பிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசித்தர பவிஷ்யதி என்று ப்ரஹ்மாவநுக்ரஹிக்கையாலே இதில் சொன்னவர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி என்று ஸகலலோக பரிக்ரஹமுண்டகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணாமாயிருக்கை. இது தன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்தவத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதி காரத்திலேயருளிச் செய்தாரிறே. இன்னமும் வேதவேத்யேபரே பும்ஸி இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்த்ரனான ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரி சேதந ரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ராமணோத்கர்ஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாச்ரயண ருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

விளக்கம் - இதிகாசங்களில் இராமாயணத்திற்கு உள்ள மேன்மை ஏன் என்றால், கீழே உள்ள பலவற்றால் ஆகும்:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-26) - வால்மீகியே மஹர்ஷியே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபாவிசதாஸநே - அதன் பின்னர், வால்மீகி முனிவருக்கு ஒரு தவிச அளிக்கப்பட்டது. நான்முகனின் கட்டளைக்கு இணங்க அந்த மஹரிஷியும் அதில் ஏறி அமர்ந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உலகிற்கும் பாட்டனாகிய நான்முகனால் மேன்மை செய்யப்பட்டவரான வால்மீகி பகவானால் செய்யப்பட்டது.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-35) - ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி - இதில் உள்ள உன் வாக்கியம் ஒன்று கூட பொய்யாகாது; புண்ணியங்கள் நிறைந்ததும், மனதிற்கு இன்பம் அளிப்பதும், ச்லோகமாக உள்ளதும் ஆகிய இராமாயணத்தை இயற்றுவாயாக - என்று நான்முகன் கூறியது போன்று இந்தக் காவியத்தில் உள்ள அனைத்தும் உண்மையாகவே உள்ளது.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-37) - தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி - இந்தப் பூமியில் உள்ள மலைகள், ஆறுகள் போன்றவை எத்தனை காலம் இருக்கப் போகின்றனவோ, அத்தனை காலம் இராமனின் இந்தச் சரிதம் இருக்கப் போகிறது - என்றது.

மேலே உள்ள பல காரணங்களால், மற்ற இதிகாசங்களைக் காட்டிலும் இராமாயணம் மிகவும் வலிமையான ப்ரமாணமாகவே உள்ளது. இப்படியாக இராமாயணம் மற்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வலிமையான தன்மை கொண்டது என்பதை, நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தன்னுடைய தத்வத்ரயம் என்பதில், ப்ரமாண அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

மேலும் காந்த புராணம் - வேதவேத்யேபரே பும்ஸி - வேதங்களால் போற்றப்படும் பரமபுருஷன் இராமனாக அவதரித்தபோது, அனைத்து வேதங்களும் வால்மீகி முனிவன் மூலமாக இராமாயணமாக அவதரித்தன - என்றது காண்க. இந்த உலகில் வினைகள் காரணமாகப் பிறந்து, இங்குள்ள துன்பங்களில் உழன்றபடி உள்ள மக்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, மற்றவர்களை ஒத்த மனித வடிவில்,

அனைவரிலும் மேம்பட்ட ஸர்வேச்வரன் அவதரித்தான். இதே போன்று, அனைத்து ப்ரமாணங்களிலும் மேம்பட்ட ப்ரமாணமான வேதங்களும் - அவனுடைய அவதார குணங்கள் மற்றும் செயல்களைக் கூறுவதற்காகவும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அவனைப் பற்றி அறிவதற்கான சுவையை ஏற்படுத்தி, அவன் மீது பற்றுதல் ஏற்படுத்தும் விதமாக இராமயணமாக உண்டாயின. இப்படியாக உள்ளதால் இதன் மேன்மை என்பது எந்த ஆசைபுழையும் இன்றி அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும்.

வ்யாக்யானம் - பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவன்) என்றருளிச் செய்தது, அவருடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்தீர்கள் சிறையை விடுவிக்கக்காகத் தான் சிறையிருந்தருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும் பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகக்காகவினே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் என்றருளிச் செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படியருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்தீர்கள் சிறையை விடுவிக்கக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக் குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணி பிறக்கிறவிது. பலபிறப்பாயொளிவரும் என்னும்படி ஸர்வேச்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்ம நிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவருக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவண பலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்தி விசேஷமறியாதக்ஷுத்ரரினே. சீதோ பவ என்றவன், நஷ்டோபவ என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவன்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லாமி வருடையவேற்றஞ் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே என்றருளிச்செய்தாரினே பட்டர்.

விளக்கம் - சீதையைப் "பிராட்டி" என்று கூறாமல், "சிறை இருந்தவள்" என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம், அவளுடைய தயை குணத்தை வெளிப்படுத்தவே ஆகும். அனைத்து தேவர்களுக்கும் தலைவனாக உள்ள இராமனின் பட்டமஹிஷியாக உள்ள போதிலும், தனது பெருமைகள் மற்றும் தான் இப்போது சிறையில் உள்ள தாழ்ச்சி ஆகியவற்றைச் சீதை ஆராயவில்லை. மாறாக, தேவலோகப் பெண்களின் சிறை வாசத்தை நீக்கி, அவர்களைச் சிறையில் இருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற காரணத்தால் சிறையில் இருந்தாள். இதன் மூலம் இவளது தயை வெளிப்படுகிறது. இப்படியாக இவள் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன? கிணற்றில் குழந்தை ஒன்று விழுந்துவிட்டது என்றால், அதனைக் காப்பாற்ற அதன் தாயும் அது போன்றே கிணற்றில் குதிப்பாள் அன்றோ? இது போல, இந்த உயிர்கள் வந்து விழுந்த பிறவிக் கடலில் தானும் வந்து பிறந்து, இவர்கள் படும்பாட்டில் தானும் நின்று காப்பாற்றுகிறாள். இத்தகைய இவளது தாய்மை என்பது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தானாகவே வெளிவருவதாகும். இந்த உயிர்களின் தாய் என்பதால் அல்லவோ இந்தத் தயை உண்டாகிறது? இத்தகைய உயர்ந்த தயை குணத்தை வெளியிடும் பொருட்டே நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (4-8-5) – தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் – என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் "சிறையிருந்தவள்" என்று பிராட்டியைக் கூறுவதற்கு திருவாய்மொழி அல்லவோ மூலமாக உள்ளது?

"சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்" என்று கூறினாலும், "சிறை இருப்பது" தாழ்வு அல்லவோ என்ற கேள்வி உண்டாகலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். "சிறை இருப்பது தாழ்ச்சி" என்று நிலை, அந்தச் சிறைவாசம் என்பது கர்மம் காரணமாக வந்தால் மட்டுமே பொருந்தும். தன்னுடைய அடியார்களாகிய தேவலோகப் பெண்களுக்காகவும், அவர்களைச் சிறை விடுவிக்கவும், தன்னுடைய தயை காரணமாகத் தானாகவே வலியச் சென்று அல்லவோ இவள் அகப்பட்டாள்? ஆகவே இது ஏற்றமே ஆகும்.

மேலும் இந்த உலக மக்களைப் போன்று கருவிலே சிறிது காலம் தங்கிப் பிறக்கின்ற இது, திருவாய்மொழி (1-3-2) – பலபிறப்பாயொளிவரும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கும் பேரொளியை அளிப்பதாகவே உள்ளது. இந்த நிலை கர்மம் காரணமாக அல்லாமல் அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக அல்லவோ இவளுக்கு பேரொளியைத் தருவதாக உள்ளது?

இவள் சிறைப்பட்டது என்பது இராவணனின் வலிமையால் என்றே ஏதும் அறியாதவர்கள் எண்ணுவர். இவர்கள், இவளது சக்தியின் மேன்மையை அறியாதவர்கள் ஆவர். சுந்தரகாண்டத்தில் (53-29) - சீதோ பவ - அக்னியே! நீ அனுமனுக்கு குளிர்வாக இருப்பாய் - என்று கூறியவள், நஷ்டோ பவ - இராவணனே! நீ அழிவாய் - என்று கூறும்போது, ஆற்றல் இல்லாதவள் அல்ல என்பதை அறியலாம் அல்லவோ? எனவே இவள் சிறையில் இருந்தது என்பது, மற்றவர்களைக் காப்பாற்றும் விதமாகச் செய்த செயல் என்பதால், அந்தச் செயலே இவளது தயை முதலான குணங்களுக்கு விளக்கிட்டுக் காட்டுவது என்பதை உணர்த்தவே "சிறையிருந்தவள்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இராமாயணம் முழுமையும் இவளது சரிதமே என்றும், இவளது மேன்மையை மட்டுமே கூறுகிறது என்றும் சொல்வது, பாலகாண்டம் (4-7) - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் - இராமாயணம் முழுவதும் சீதையின் பெருமை உள்ளடக்கிய காவியம் - என்று வால்மீகி முனிவர் தன் வாக்கு மூலமே உணர்த்துவதால் தெளிவாகிறது. இதனையே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (14) - ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே - தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகி! இராமாயணமும் உனது சரிதத்தைக் கூறியபடியே வாழ்கிறது - என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 17)

வ்யாக்யானம் - “ஆழ்வார் ப்ரபந்நரோ? பக்திநிஷ்டரோ?” என்று எம்பாரை சிலர் கேட்க, ”ஆழ்வார் ப்ரபந்நர்; பக்தி இவர்க்கு தேஹயாத்ராசேஷம்” என்று அருளிச்செய்தார்; என்போலவென்னில்; நாமமுமெல்லாம் ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தே, ஆண்டாறு மாஸத்துக்கு ஜீவநம் தேடுகிறாப்போலே; உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனிறே இவர்க்கு.

விளக்கம் - எம்பாரிடம் சிலர் “ஆழ்வார் ப்ரபந்நரா? அல்லது ப்ரபத்தி வழியில் நின்ற பக்தி நிஷ்டரா?”, என்று கேட்டனர். அதற்கு எம்பார், ”ஆழ்வார் ப்ரபந்நரே ஆவார். ஆனால் இவரது உடல் உயிருடன் கூடி நிற்பதற்கு உணவு அவசியம் இல்லாமல், பக்தியே காரணமாக உள்ளது”, என்று அருளிச்செய்தார். எப்படி என்றால் - நாம் ப்ரபந்நர்களாக இருந்தாலும் ஆறு மாதத்திற்கோ அல்லது ஒரு வருடத்திற்கோ தேவையான பொருள்களை தேடி வைத்துக் கொள்கிறோம். ஆனால் இவரோ அதனைச் செய்யாமல் (6-7-1) - உண்ணும்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணனே - என்று இருந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (அருளினன்) - நிர்ஹேதுகமாக அருளிக் கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தனை; எனக்கு அருளினனென்னாதொழிந்தது பகவத் விஷயீகாரத்துக்கு முன்பு நம்மை அஸ்தக்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) - இத்தால் அர்த்திக்கவன்றிக்கே முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட வித்தனை; தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஸம் என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு

நிற்கக்கண்ட இத்தனை. இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்து அருளினவன், தன்னருள் கொள்வாரில்லாதானெருவனோவென்னில்; (அயர்வறும் அமரர்களதிபதி) - தானருளாதவன்று ஸத்தையின்றிக்கே இருப்பாரை ஒரு நாடாகவு டையவன்; அயர்வாகிறது - விஸ்மருதி; அதின்றிக்கே இருப்பவர்கள், ப்ராகபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு.

விளக்கம் - (அருளினான்) - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் அருளினான். எம்பெருமான் தனக்கு இவ்விதம் கடாசுஷம் செய்வதற்கு முன்பு, தான் ஒரு இல்லாத பொருளாகவே தன்னை ஆழ்வார் எண்ணினார். ஆனால் "எனக்கு அருளினான்" என்று அருளிச்செய்வில்லை என்பது காண்க. ஏன்? ஆழ்வார் அவனது அருளைப் பெறுவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாமல் உள்ளபோதும், தாயானவள் தன்னுடைய ஸ்தனத்தின் பாரம் தாங்காமல் தாய்ப்பாலைத் தரையில் பீய்ச்சுவது போன்று தானாகவே அருள்செய்தபடி அவன் நின்றான் என்று கருத்து. தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - தாது: ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஸம் - யார் ஒருவனை எம்பெருமான் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் கடாசுஷிக்கிறானோ அவன் துன்பங்கள் நீங்கியவன் - என்று கூறியது. ஒருவன் விரும்பாவிட்டாலும் எம்பெருமான் அருளும்போது அதனை அவன் ஏற்று கொள்ளாமல் இருப்பானோ? (அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி) - தான் அருளாதபோது ஜீவனே இல்லாதது போன்று உள்ள நித்யஸூரிகளை ஒரு நாடாகக் கொண்டவன், அயர்வு என்றால் மறதி; அந்த மறதி இல்லாமல் உள்ளவர்கள். மறதி இருந்து, அதன் பின்னர் அந்த மறதி நீங்கியவர்கள் முக்தர்கள். ஆனால் மறதியே இல்லாதவர்கள் நித்யஸூரிகள்.

வ்யாக்யானம் - (அமரர்கள்) - பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்களுளரன்றிக்கே இருக்குமவர்கள். ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ என்கிறபடியே. (அமரர்கள்) த்ரிபாத்வியூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே ஓலக்கமிருந்தாலாயிற்று அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டி மாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் சேஷியென்றறியுமத்தனை. ஆனால் இப்படியிருக்கிற அவர்கள் பலராய், தானொருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு தன்னுடைய சேஷித்வமாம்படி இருக்குமோ? என்னில், (அதிபதி) அவர்களுக்கும் தொட்டுக்கொள், தொட்டுக்கொள் என்னவேண்டும்படி ஆனைக்குக் குதிரை வைத்து அவ்வருகாயிருக்குமென்னுதல்; ஸ்வாமி வாசகமென்னுதல்.

விளக்கம் - (அமரர்கள்) - அமரர்கள் என்பதன் மூலம் மரணம் அற்றவர்கள் என்பதைக் குறிக்கவில்லை. எம்பெருமானின் அனுபவம் தடைபட்டால், தங்களை உள்ளவர்களாகவே இவர்கள் எண்ணுவதில்லை. இராமாயணம் - ந ச ஸீதா த்வயா

ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ -லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், “உன்னைப் பிரிந்து சீதையும் பிழைக்க மாட்டாள், நானும் பிழைக்கமாட்டேன்”, என்றான். ஸத்யலோகம்வரை உள்ள அனைத்து உலகங்களும் காற்பங்காகவும், பரமபதம் முக்கால் பங்காகவும் உள்ளதைக் கூறுகிறது. பரமபதத்தில் இருப்பவர்கள் அனைத்து வகையிலும் எம்பெருமானைப் போன்றே இருந்தாலும், அரச சபையின் நிர்வாகம் குறித்தே அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வேறுபாடு அறிய இயலும் என்பதால் “அமரர்கள் அதிபதி” என்றார். அரச சபை கூடாத நேரத்தில், இவனை எப்படி அறிய இயலும் என்றால் - பெரியபிராட்டி, கௌஸ்துபம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இவனே எஜமானன் என்று அறியும்படி உள்ளவன். இவர்கள் இப்படி பல பேராக இருப்பதனாலும், தான் ஒருவனாக மட்டுமே இருப்பதாலும், அவர்கள் இருப்பதன் காரணத்தால் மட்டுமே இவன் எஜமானனாக இருக்கின்ற நிலையைப் பெறுகிறானோ என்றால், (அதிபதி) - அவர்களுக்குத் தொட்டுக்கொள், தொட்டுக்கொள் என்னும்படி யானைக்குக் குதிரை போன்று இருப்பான். யானையின் வேகத்தை அறிய முயல்பவர்கள், முன்னே குதிரையை நடத்தி, பின்னே யானைச் செல்லும்படிச் செய்வார். யானை தனது துதிக்கையால் குதிரையைத் தொடும்படி நீட்டி, ஆனால் தொட இயலாமல் இருக்கும். இது போன்றே நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அதிபதி என்றால் தலைவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - இதுக்கு அவ்வருகே விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் சொல்ல ஒருப்பட்டு, கீழ் நின்ற நிலையைக் குலுக்கி “அவன்” என்று அவ்வருகே போகிறார். (துயரறு) “துயரறுக்கும்” என்று முன்புள்ள முதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி; ஸமஸ்த துக்காபநோதந ஸ்வபாவமான திருவடிகள் ஸகலாத்மாக்களுடையவும் துக்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள். “துயரறு சுடரடி” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி; வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித: என்றால் துக்கநிவ்ருத்தியும் அவனதாய் இருக்குமிறே. இவர் துயரறத் தான் துயர்தீர்ந்தனாயிருக்கை. இத்தால் இவர் மயர்வற, அவன் துயரற்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து விக்ரஹத்தின் மேன்மையைக் கூற உத்தேசித்து, கீழே நின்ற நித்ய விபூதி யோக அனுபவத்தை, விக்ரஹ அனுபவத்திற்கும் ஏற்றபடி செய்து “அவன்” என்று அவ்வருகே செல்கிறார். (துயரறு) - “துயர் அறுப்பவன்” என்று முன்னோர்கள் அருளிச் செய்வார். அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் போக்குதலே தன்னுடைய இயல்பாக கொண்டத் திருவடிகள்; அனைத்துவிதமான ஆத்மாக்களின் துக்கத்தை நீக்குவதே இயல்பாகக் கொண்ட திருவடிகள். எம்பெருமானார், “அடியார்களின் துயரத்தால் தனக்குத் துன்பம் ஏற்படுவதால், அவர்கள் துன்பம் நீங்கினால் தனது துன்பம் நீங்குவதாகக் கொள்பவன்” என்றார். துன்பம் விலகுதல் அடியவர்களுக்காக உள்ளபோது, தனக்காக இவன் கொள்வது எப்படி என்றால், இராமாயணம் - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி

துக்கித: - இராமன் தனக்குக் கீழே உள்ள மக்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் தானும் துன்பத்தை அடைந்தவனாகிறான் - என்றபடி ஆகும். இது போன்று ஆழ்வாரின் துன்பம் நீங்கியவுடன் தன்னுடைய துன்பத்தை நீங்கப் பெற்றான். ஆக இவர் மயர்வற மதிநலம் பெறும்போது, அவனுக்குத் துயரம் நீங்கியது.

வ்யாக்யானம் - (சுடரடி) நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (சுடர்) பஞ்ச சக்திமயமான புகரைச் சொல்லுகிறது. (அடி) சேஷபூதன் சேஷி பக்கல் கணிசிப்பது திருவடிகளையிறே. ஸ்தநந்தயப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே இவரும் "உன் தேனே மலருந் திருப்பாதம்" என்கிற திருவடிகளிலே வாய் வைக்கிறார். (தொழுது) - நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இழுவெல்லாம் தீரும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியிலே அந்வயித்து. (எழு) அஸநேவ ஸ பவதீ என்னும் நிலை கழிந்து, ஸந்தமேநம் ததோ விது: என்கிறவர்கள் கோடியிலே எண்ணலாம்படியாக உஜ்ஜீவிக்கப் பார். அடியிலே தொழாமையால் வந்த ஸங்கோசம் தீரும்படி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவி என்கிறார்.

விளக்கம் - (சுடர் அடி) - எல்லையற்ற ஒளிமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் கூறுகிறார். (சுடர்) - பரமேஷ்டி, புமான், விச்வம், நிருவ்ருத்தி மற்றும் ஸர்வம் ஆகிய ஐந்து சக்திகளால் கொண்ட மகிழ்வைக் கூறுகிறார். (அடி) - அடியவன் எஜமானனான எம்பெருமானிடம் ஆசைப்படுவது திருவடிகளைக் குறித்தே ஆகும். தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தைகள் தாயின் ஸ்தனத்தில் வாய் வைப்பது போன்று இவர், (1-1-5) - உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் - என்று எம்பெருமானின் திருவடிகளில் வாய்வைக்கிறார். (தொழுது) - நித்யஸம்ஸாரியாக நின்றதால் உண்டான துன்பம் அனைத்தும் தீரும்படி ஆத்மாவின் தன்மைக்கு ஏற்ற தொழிலான தொழுதலில் ஈடுபட்டு. (எழு) - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - அஸந்நேவ ஸ பவதி - அவனை உள்ளபடி அறியாதவன் இல்லாதவன் ஆகிறான் - என்ற நிலை நீங்கி, ஸந்தமேநம் ததோ விபு: - அவனை அறிந்தவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்று எண்ணுபவர்கள் கூட்டத்தில் உன்னையும் (தனது மனதிடம் கூறுகிறார்) எண்ணலாம்படியாக நின்று, பிழைக்கும் வழியைப் பார்ப்பாயாக. முன்பு திருவடியில் தொழாமல் நின்றதால் வந்த தோஷம் நீங்கும்படியாகத் திருவடிகளைத் தொழுது பிழைப்பாய் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (என் மனனே) இப்போதாயிற்று தம்மைக் கண்டது; "அருளிணான்", என்று நின்ற இத்தனையிறே முன்பு. இருவர் கூடப் பள்ளியோதி இருந்தால், அவர்களிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷமுண்டானால், மற்றையவன் தனக்கு அவனோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு கிட்டுமாபோலே. மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: என்கிறபடியே நெடுநாள்

பந்தஹேதுவாய்ப் போந்தது - இப்போது முந்துற்ற நெஞ்சாய் முற்பட்டு நிற்கிறபடியாலே, அத்தோடே தமக்கொரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு “என் மனனே” என்கிறார். பாட்டை முடியச்சொல்லி “அவன்” என்ன அமையாதோ? அடிதோறும் சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; இவர்தம் இத்திருவாய்மொழி தன்னில் ஈச்வரத்வமாயிற்று ப்ரதிபாதிக்கிறது; அந்த ஈச்வரத்வத்துக்கு ஓரோ குணங்களே நிரபேசேஷமாகப் போந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறது. “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் - யவன், அவன் மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று இங்ஙனே வாக்யைக வாக்யாபாவத்தாலே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (என் மனனே) - இப்போதுதான் தன்னை உணர்ந்தவர் ஆகிறார். “அருளினன்” என்று முன்பு இருந்தார். ஒரு பள்ளியில் படித்த இருவரில் ஒருவன் உயரும்போது, மற்றவன் அவனுடன் தனது தொடர்பைக் கூறியபடி அவனை நெருங்குவதைக் காணலாம். இது போன்று - மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோசுஷயோ: - மனம் என்பதே மனிதர்களின் பந்தத்திற்கும் மோசுஷத்திற்கும் ஏதுவாக உள்ளது - என்னும்படி, முன்பு தனக்குப் பந்தம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக இருந்த மனமே, இப்போது அவனை எண்ணுகிற செயலில் தன்னை விட முன்னே நிற்பதால் உயர்வு பெற்றதாகிறது என்கிறார். ஆக இந்த மனதுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு “என் மனனே” என்று கூறுகிறார். பாசுரத்தை முடிக்கும்போது “அவன்” என்று கூறியிருந்தால் போதுமானதாக இருந்திருக்கும். ஆனால், ஒவ்வோர் அடியிலும் “அவன்” என்ற பதத்தை அமைத்ததன் காரணம் என்ன? இதன் காரணம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானின் ஈச்வரத் தன்மையைக் கூறுகிறார். அந்த ஈச்வரத் தன்மைக்கு ஒவ்வோர் அடியிலும் கூறப்பட்ட தன்மை மாத்திரமே போதுமானதாக உள்ளதாலும், வேறு குணங்கள் கூற வேண்டாமல் உள்ளதாலும் இவ்விதம் அமைத்தார். அதாவது, உயர்வற.....யவன்; அவன் மயர்வு அற.... அருளினன்; மயர்வு..... யவன்; அவன் அயர்வு ... - என்று இப்படியே படிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று வாக்யபேதம் பண்ணி யோஜிக்கவுமாம். நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே என்னுமாபோலே. ஆனால் “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் - அயர்வறும் அமரர்களதிபதி - மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்ன வேண்டியிருக்க; “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” என்ற அநந்தரம் “அயர்வறும் அமரர்களதிபதி” என்று அவ்வளவும் போகமாட்டாமை உபகார ஸ்ம்ருதியாலே “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - அல்லது, உயர்வற உயர்நலமுடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே; மயர்வற ... யவன்; அவன் துயரறு ... மனனே - என்று தனித்தனியாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் கீதை (11-40) - நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே - கண்ணா! உனக்கு முன்பக்கமும் வணக்கம், பின்பக்கமும் வணக்கம் - என்று அர்ஜுனன் கூறுவது போல், இவர் பலமுறை வணக்கம் கூறுவதாகிறது. ஆனால் உயர்வற உயர்நலம் உடையவன், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி என்று அவனது தன்மைகளை முதலில் கூறி, அதன் பின்னர் மயர்வற ... என்று அவன் செய்த உதவியைக் கூறவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால், அப்படிச் செய்யாமல் உயர்வற.... என்பதற்குப் பின்னர் அவனுடைய உதவி ஞாபகம் வந்து விட்டதால், மயர்வற என்று அருளிச்செய்து, அதன் பின்னர் அயர்வறும் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - குணமில்லை, விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை என்று சொல்லுகின்றவர்கள் எல்லாரும் நிரஸ்தர் இப்பாட்டாலே. அவர்களை எதிரிகளாக்கிச் சொல்ல வேண்டாவினே; ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபிக்கவே பரபக்ஷம் நிரஸ்தமாமினே; நெற்செய்யப் புல் தேயுமாபோலே தன்னடையே நிரஸ்தராவர்களினே அவர்கள்.

விளக்கம் - இதன் மூலம், எம்பெருமானுக்குக் குணம் மற்றும் விக்ரஹம் இல்லை, விபூதி இல்லை என்று கூறும் அனைவரும் மறுக்கப்பட்டனர். அவர்களை எதிரிகளாக்கிக் கூற வேண்டாம். தங்களது மதத்தை நிலை நாட்டவே இப்படி மற்ற மதங்களை அவர்கள் மறுத்தனர். வயலில் நெல் படுக்கப்படுக்கத் தரையில் முளைத்த புல் தேய்வது போன்று அவர்கள் தாங்களாகவே அழிவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - "உயர்வற உயர்நலமுடையவன் - அயர்வறும் அமரர்களதிபதி" என்கையாலே ப்ராப்யவேஷம் சொல்லிற்று; "மயர்வற" என்கையாலே விரோதி போனபடி சொல்லிற்று; "அருளிநன்" என்கையாலே அவனே ஸாதநமென்றது; "தொழுதெழு" என்கையாலே ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லிற்று. "என் மனனே" என்கையாலே பரிஸுத்தாந்த:கரணனே அதிகாரி என்னுமிடம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - "உயர்வற உயர்நலமுடையவன் - அயர்வறும் அமரர்களதிபதி" என்பதன் மூலம், அடையப்படும் இறைவனின் தன்மை கூறப்பட்டது. "மயர்வற" என்பதன் மூலம் அவனை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதி நீக்கம் கூறப்பட்டது. "அருளிநன்" என்பதன் மூலம் அவனே உபாயம் எனப்பட்டது. "தொழுது எழு"

என்பதன் மூலம் அவனை அடைவதற்குப் பலனான கைங்கர்யம் கூறப்பட்டது. "என் மனமே" என்பதன் மூலம் தூய்மையான உள்ளம் கொண்டவனே அதிகாரி என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியாக அர்த்தபஞ்சகத்தை இங்கு அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 41)

26. போது எல்லாம் போது கொண்டு உன் பொன்னடி புனைய மாட்டேன்
தீது இலா மொழிகள் கொண்டு உன் திருக்குணம் செப்ப மாட்டேன்
காதலால் நெஞ்சம் அன்பு கலந்தினேல் அது தன்னாலே
ஏதிலேன் அரங்கர்க்கு எல்லே என் செய்வான் தோன்றினேனே.

பொருள் - பெரியபெருமானே! ஸ்ரீரங்கநாதா! அழகிய மலர்கள் கொண்டு உன்னுடைய தாமரை போன்ற அழகான திருவடிகளில் நான் எப்போதும் சமர்ப்பணம் செய்ய சக்தி இல்லாதவனாக உள்ளேன். சிறிதும் தோஷம் இல்லாத சொற்கள் கொண்டு உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கூற இயலாதவனாக உள்ளேன். உன் மீது கொள்ளும் காதல் காரணமாகப் பெருகும் அன்பு என்பதை எனது உள்ளத்தில் நான் உண்டாக்கவில்லை. இப்படியாக திருவரங்கநாதனான உன்னை எனது எந்த ஓர் அவயவத்தாலும் அனுபவிக்காதவனாகவே உள்ளேன். ஆஹா! இப்படியாக உனக்கு நான் ஏதும் செய்யாமல் ஏன் பிறந்தேன்?

அவதாரிகை - த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயங்களில்லையாகில் ஸர்வாதிகாரமான அர்ச்சந ஸ்தவநாதிகள் உமக்குண்டோ என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "உம்மிடம் அந்தணர், சூத்திரியர் மற்றும் வைசியர் ஆகியவர்கள் அநுஷ்டிக்கவல்ல கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்கள் இல்லை என்கிறீர். ஆனால், அனைவராலும் கடைப்பிடிக்கவல்ல அர்ச்சனை செய்தல் போன்றவை உம்மிடம் இருக்கலாமே! அவற்றைக் கொண்டு எம்மை வழிபடலாமே!", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், "அவையும் என்னிடம் இல்லை", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (போது எல்லாம் போது கொண்டு உன் பொன்னடி புனைய மாட்டேன்) - அழகிய செவ்விப்பூக்களைக் கொண்டு ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே புனையவிநே அடுப்பது; அதில் ச்ரத்தையில்லாமையாலே அன்று, சக்தியே இல்லை என்கிறார். உன்னையொழிந்த விஷயங்களிலே செய்யவென்றால் ச்ரத்தாசக்திகள் இரண்டும் உண்டாயிருக்கும். யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ என்கிறபடியே, தேவரீர் திருவடிகளையே ஆராதிக்கக்கண்ட கைகளைக் கொண்டு, அப்ராப்தமாய், அநர்த்தாவஹமாயிருக்கும் விஷயங்களை ஆராதித்துப் போந்தேன்; “காலமெல்லாம் மாட்டேன். ஒருக்கால் வல்லேன்”, என்கிறாரல்லர்; “ஸர்வகாலமும் மாட்டேன்”, என்கிறார். ஒரு காலத்தில் சக்தனாகில் அதுதானே பேற்றுக்குப்போரும்படியாயிநே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது. ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந என்றும், ஸக்ருத் ஸம்ருதோபி கோவிந்த: என்றும், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய என்றும் சொல்லக்கடவதிநே.

விளக்கம் - (போது எல்லாம் போது கொண்டு உன் பொன்னடி புனைய மாட்டேன்) - அனைவராலும் விரும்பக்கூடியதான அழகிய உனது திருவடிகளில் அழகான மலர்களைக் கொண்டு எப்போதும் அலங்கரிப்பது அல்லவோ செய்யத்தகுந்த செயலாகும்? ஆனால் நான் அதனைச் செய்யாமல் இருப்பது என்பது, எனக்கு அதில் ச்ரத்தை இல்லை என்பதுடன், எனக்குச் சக்தியும் இல்லை என்பதாலேயே ஆகும். ஆனால் இது போன்று உன்னைத் தவிர்த்த விஷயங்களில் எனக்கு ச்ரத்தையும் உள்ளது, சக்தியும் உள்ளது! விஷ்ணுதர்மம் (1-13) - யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ - எது அவனைப் பூஜிக்கிறதோ அதுவே சிறந்த கைகள் - என்னும் ப்ரமாணத்திற்கு ஏற்ப உனது திருவடிகளை மட்டுமே ஆராதனை செய்ய உள்ள கைகள் கொண்டு, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் தீமைகளை உண்டாக்கவல்ல விஷயங்களை ஆராதனை செய்தபடி இருந்தேன். “ஏதோ ஒரு காலத்தில் மட்டுமே இப்படி உள்ளவன் அல்லேன், எந்தக் காலத்திலும் இது போன்று செய்யாதவன் ஆகிறேன்”, என்றார். ஏதோ ஒரு காலத்தில் நான் உன்னை ஆராதனை செய்தாலும், அதனையே சாக்காக வைத்து, எனக்குப் பேறு செய்வது அல்லவோ உனது தன்மையாக உள்ளது? இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- விஷ்ணுதர்மம் (70-84) - ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந - யாரா ஒருமுறை ஹரி என்று உச்சரிக்கப்பட்டதோ
- ஸக்ருத் ஸம்ருதோபி கோவிந்த: - கோவிந்தன் ஒருமுறை எண்ணப்பட்டாலும்
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை உன்னைச் சரணம் என்று புகுந்தாலும்

வ்யாக்யானம் - காயிகமான வ்யாபாரத்தைப் புறம்பே விநியோகம் கொண்டரேயாகிலும், உம்முடைய பேச்சு குற்றமற்றிரா நின்றது; ஆனபின்பு நம் குணங்களைப் பேசமாட்டீரோ என்ன; (தீதிலாமொழிகள் கொண்டுத் திருக்குணஞ்செப்பமாட்டேன்) - பேச்சு குற்றமற்றாலும் உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பேசுவென்றால் சஷமனாகிறிலேன். ஹேயகுணயுக்தங்களான சஷுத்ரவிஷயங்களைப் பேசுவென்றால் வாச்சியீடனாக நறுக்கறப் பேசவல்லேன்; ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி என்கிற குணங்களில் வந்தால் நாக்கு புரளாது. அவை இரண்டுக்கும் விஷயம் புறம்பேயாக்கினீராகில் நெஞ்சாலே நம்மை ஸ்நேஹிக்கவல்லீரேயென்ன; (காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலேன்) - காதலடியாக வரும் அன்பு இதுக்கு முன்பு நெஞ்சில் ஸ்பர்சித்ததில்லை. அதாகிறது ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: என்கிற ப்ரேமம் புறம்பே ஒரு விஷயத்தில் உண்டாகிலிறே, அதை அங்குநின்றும் மீட்டுப் போந்து தேவரீர் பக்கலிலே ஆக்கவேண்டுவது. முன்பு ஸ்தரீபதார்த்தங்களில் பண்ணிப்போந்த ப்ரேமம் அவர்கள் பக்கல் அர்த்தாதிகளை அபஹரிக்கைக்காக வாய்த்தல்லது அவர்களே உத்தேச்யரென்னும் ப்ரேமமும் இல்லை. ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர: என்னக்கடவதிறே. பரமஸுஹ்ருதி பாந்தவே களத்ரே ஸுததநயாபித்ருமாத்ருப்த்யவர்க்கே சடமதிருபயாதி யோர்த்தத்ருஷ்ணாம் என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “உடலால் எனக்குச் செய்யவேண்டிய அர்ச்சனை முதலானவற்றை எனக்குச் செய்யாமல் மற்ற உலகவிஷயங்களுக்குச் செய்தீர். போகட்டும், உம்முடைய வாக்கானது குற்றம் இல்லாமல் உள்ளதே, அதனைக் கொண்டு என்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கூறலாமே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (தீதிலாமொழிகள் கொண்டுத் திருக்குணஞ்செப்பமாட்டேன்) - என்னுடைய சொற்கள் குற்றம் இல்லாதவை என்றாலும் உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பேசுவதற்குத் திறன் இல்லாதவனாகவே உள்ளேன். தாழ்வான குணங்களுக்கும் தாழ்வான உலகவிஷயங்களைப் பேசத் தொடங்கினால், எனது நாக்கானது வாச்சி என்னும் அரிவாள் கொண்டு நறுக்குத் தறித்தது போன்று பேசுகிறது. ஆனால் விஷ்ணுதர்மம் (1-13) - ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி - எது ஸ்ரீஹரியைத் துதிக்கிறதோ அதுவே நாக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னைப் புகழவே உள்ள நாக்கானது, உன் விஷயத்தில் புரள மறுக்கிறது. இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “உமது உடலும், வாக்கும் உலகவிஷயங்களின் பின்னே செல்லட்டும். உம்முடைய நெஞ்சம் கொண்டாவது என்னிடம் நீவிர் அன்பு செலுத்தலாம் அல்லவோ”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், (காதலால் நெஞ்சமன்பு கலந்திலேன்) - உன் விஷயத்தில் காதல் மூலமாக உண்டாகும் அன்பு என்பது எனது நெஞ்சத்திலே எப்போதும் உண்டானதே இல்லை. கீதை (2-62) - ஸங்காத்

ஸஞ்ஜாயதே காம: - விஷயங்களின் தொடர்பால் காமம் ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்றாப்போல், உலகவிஷயங்களில் உண்மையான காதல் எனக்கு உண்டாகியிருந்தால், அந்தக் காதலை உன் மீது திருப்பலாம்; ஆனால் பெண்கள் முதலான விஷயங்களில் எனக்கு உண்மையான ப்ரேமை உண்டாகவில்லை, மாறாக அவர்களிடம் நான் காண்பித்த போலியான ப்ரேமை என்பது அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களை அபகரிக்க மட்டுமே ஆகும், அவர்களை நான் மெய்யாக விரும்பிய காதல் என்னுடம் இருந்ததில்லை. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (62) - ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர: - அன்பு கொண்டவர்களை வஞ்சிப்பவன் - என்று கூறுவது போன்று நான் இருந்தேன். விஷ்ணு புராணம் (3-7-30) - பரமஸுஹ்ருதி பாந்தவே களத்ரே ஸுததநயாபித்ருமாத்ரு ப்ருத்யவர்க்கே சடமதிருபயாதி யோர்த்தத்ருஷ்ணாம் - நண்பனிடமும், உறவினனிடமும், மனைவிடமும், பெற்ற பிள்ளைகளிடமும், தாய்தந்தையிடமும், வேலைக்காரர்களிடமும் யார் ஒருவன் பொருளாசை கொள்கிறானோ - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அதுதன்னாலே ஏதிலேன்) - மனோவாக்காயங்கள் ஒருபட்டிருப்பார் பெறும் பேற்றுக்கு இவற்றிலொன்றாகிலும் வேண்டியிருக்க, அதுவும் எனக்கின்றிக்கே இருக்கையாலே, (ஏதிலேன்) - ஏதுமில்லேன். (அரங்கர்க்கு ஏதிலேன்) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் என்கிற ஸௌஹார்த்தத்தையும், ருஜு: என்கிறபடியே ஆசிரித விஷயத்தில் மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் செவ்விதாயிருக்கிற ஆர்ஜவ குணத்தையும் கேட்டே போகாமே அநுஷ்டாந சேஷமாக்குகைக்காகக் கோயிலிலே ஸந்நிஹிதரான தேவரீர்க்கு ஒன்றுமாகப் பெற்றிலேன்; ஒரு கரணத்தாலும் தேவரீரை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றிலேன். (எல்லே) - என்னே! அஸந்நிஹிதராய் இழந்தேனல்லேன்; ப்ராப்தியில்லையாய் இழந்தேனல்லேன்; செய்த அம்சத்திலே பிழைபிடிக்குமவராய் இழந்தேனல்லேன்; என்னிழவுக்கு அடி பாபமேயிறே. ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே உகப்பான வஸ்துகிடர் இப்படி வ்யர்த்தமாய்ப் போய்த்தது. அரங்கத்துறையும் இன் துணைவற்குக்கிடர் நான் தூரஸ்தனாய்த்து! கஷாயபாநம் பண்ணுமாபோலே ஹிதபுத்தியாலே ஸேவிக்க வேண்டும் விஷயமாகத்தான் இழந்தேனோ? பாலே மருந்தானாற்போலே தர்சநீயரான தேவரீரே மோக்ஷப்ரதராயிருக்கவன்றோ இழந்தது.

விளக்கம் - (அதுதன்னாலே ஏதிலேன்) - உன்னிடம் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் தங்கள் மனம், வாக்கு அல்லது உடல் ஆகிய மூன்றினையும் உனக்கேயாக வைத்திருப்பார். இப்படியாக உள்ள மூன்றில் ஒன்றாவது பேறு பெறுவதற்கு உன்னிடம் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும். எனக்கு அப்படி ஏதும் இல்லாதவனாகவே உள்ளேன். (அரங்கர்க்கு ஏதிலேன்) - கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து

ஜீவன்களுக்கும் நண்பனான - என்று கூறுவது போன்று அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பனாகவும்; ஸ்தோத்ர ரத்னம் (18) - ருஜு: - அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாக - கூறுவது போன்று அடியார்கள் விஷயத்தில் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகியவை மூன்றும் ஒரே போன்று இருப்பவனாகவும்; திருக்கல்யாண குணங்களை சாஸ்திரங்களில் கேட்டு மட்டுமே அறியாமல், அவற்றை நேரிலே காணலாம்படியாக நீ திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உள்ளாய். எனது எந்த ஒரு கரணத்தாலும் உன்னை அனுபவிக்கவில்லையே! (எல்லே) - என்னே! நீ என் அருகில் இல்லாத காரணத்தால் உன்னை நான் இழக்கவில்லை; நீ தகாதவனாக உள்ளதால் உன்னை இழக்கவில்லை; என்னிடம் உள்ள தோஷங்களை ஆராய்பவன் என்பதான் உன்னை நான் இழக்கவில்லை (அதாவது இது போன்ற தோஷங்கள் ஏதும் பெரியபெருமாளிடம் இல்லை என்றார் - அவன் அருகிலேயே இருப்பவன், ஏற்கத் தக்கவன், குற்றங்களை ஆராயாமல் ஏற்பவன்). ஆனால் உன்னை நான் இழந்தது எனது பாவங்களின் காரணமாகவே ஆகும். உனது திருமார்பில் எப்போதும் உள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி போன்று உனக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தவில்லை எனது ஆத்மா, இப்படி வீணாகப்போனதே! பெரியதிருமொழி (3-7-6) - அரங்கத்துறையும் இன் துணைவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள என்னிடமிருந்து நான் வெகுதூரம் விலகி நிற்கிறேன். நோய் வாய்ப்பட்ட உடலுக்கு நன்மை அளிப்பதாகவும், வாய்க்கு கசப்பாகவும் உள்ள மருந்து போன்று நீ உள்ளதால் நான் விலக்கிவிட்டேனோ? பால் மருந்தாக உள்ளது போன்று, மிகவும் அழகான நீயே மோசனம் அளிப்பவனாக உள்ளபோதிலும் அல்லவோ உன்னை நான் இழந்தேன்?

வ்யாக்யானம் - (என் செய்வான்) - விசித்ரா தேஹஸம்பந்தி என்கிறபடியே, தேவரீருக்குறுப்பாக ப்ராப்தமான ஜந்மமாயிருக்க, நான் ஏதுக்காகப் பிறந்தேன். "என் செய்வான் பிறந்தேன்" என்னாதே, "தோன்றினேன்" என்கிறது உத்பாதங்கள்போலே அநர்த்த ஹேதுவாகப் பிறந்தேனென்கை. உத்பாதங்களுடைய தோற்றந்தான் தமக்கும் ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறே இருப்பது; அதுபோலேயாய்விட்டதிறே என் ஜந்மம் என்கிறார்.

விளக்கம் - (என் செய்வான்) - விஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பந்தி - விசித்ரமான இந்த உடலானது அவனுக்கே - என்னும்படி, உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக இந்தப் பிறவி உள்ளபோது, அதற்காக இந்தப் பிறவியைப் பயன்படுத்தாத நான் ஏன் தோன்றினேன்? இங்கு "நான் ஏன் பிறந்தேன்" என்று கூறாமல், "நான் ஏன் தோன்றினேன்", என்றது ஏன்? தீமைகளும், பாவங்களும் தோன்றுவது போன்று தன்னுடைய பிறப்பானது தீமையாகவே உள்ளது என்கிறார். தீமைகள் தோன்றுவதால் அவற்றுக்கும் நன்மை இல்லை,

மற்றவர்களுக்கும் நன்மை இல்லை. இது போன்றே தனது பிறவியும் உள்ளதாகப் புலம்புகிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்